

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobkyně: **H. H.**
bytem X k., M.
zastoupená advokátem Mgr. Igorem Petreckým
sídlem Na záhonech 845/20, 141 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2016, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Igorovi Petreckému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 6 991 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 9. 9. 2016, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobkyni od 7. 6. 2016 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle posudku OSSZ Praha-východ poklesla pracovní schopnost žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalobkyně v žalobě poukazuje především na to, že napadené rozhodnutí zejména pomíjí, že posuzování zdravotního stavu žalobkyně prováděl posudkový lékař pouze na základě zdravotní dokumentace, aniž by se osobně seznámil s možnostmi pracovního uplatnění žalobkyně a rozsahem činností, které může vykonávat. Řízení o zhodnocení jejího zdravotního stavu nebylo vedeno řádným způsobem a výsledek řízení žalobkyni značně poškozuje.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a mimo jiné poukázala na to, že invalidní důchod je dávkou podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, u níž je rozhodnutí bezprostředně závislé na odborném (medicínském) posouzení zdravotního stavu. S ohledem na žalobní námitky žalobkyně v dané věci pak žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociální věci (dále jen „posudková komise“).
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zdůraznila, že její zdravotní stav je velmi špatný, zasažen je zejména pohybový aparát. Samotný zánět kloubů, kterým trpí, ji kvalifikuje pro druhý stupeň invalidity. Námitky proti prvostupňovému rozhodnutí byla žalobkyně nucena sepisovat vleže, nemohla se ani dostavit k jednání přezkumné komise před rozhodnutím žalované. Na základě dokumentace byl zdravotní stav žalobkyně vyhodnocen jako podstatně lepší, než ve skutečnosti je. Žalobou napadené rozhodnutí tedy není postaveno na řádně a úplně zjištěném skutkovém stavu. Napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno a nové posouzení zdravotního stavu by mělo být provedeno opět ve správním řízení. Chybné medicínské posouzení žalované má svůj původ nesprávně provedeném řízení, v rámci něhož jí bylo upřeno právo zúčastnit se jednání komise. Žalobkyně byla připravena o možnost nechat posudek vypracovaný v řízení o námitkách přezkoumat soudem, pokud by byla poprvé řádně vyšetřena až v řízení před soudem.
5. V reakci na posudek posudkové komise, který soud nechal v řízení zpracovat, žalobkyně zopakovala, že její zdravotní stav je velmi špatný a kvalifikuje ji pro druhý stupeň invalidity. Z důvodu hospitalizace a faktické nemožnosti pohybu se nemohla zúčastnit jednání posudkové komise, která si bez ohledu na její zdravotní stav počínala nepečlivě a bez zvláštního zřetele k okolnostem daného případu. Žalobkyně poukázala na chování jedné z účastnic posudkové komise, která se k sestře žalobkyně, jež ji u tohoto jednání zastupovala, chovala drze, zvyšovala na ni hlas a opakovaně ji urážela. Neadekvátností chování této osoby je sestra žalobkyně traumatizována ještě v dnešní době. Žalobkyně dále poukazuje na to, že stanovení termínu 6. 12. 2016, do kterého měla údajně odevzdat příslušné doklady, bylo s ohledem na její zdravotní stav vykonstruováno tak, aby nebylo v její moci příslušnou dokumentaci obstarat. Podle žalobkyně nedošlo k prostudování všech skutečností nasvědčujícím vážnějšímu stupni invalidity a zjištění posudkové komise neodpovídá skutečnosti. Chování posudkové komise bylo účelové, zaujaté a bezesporu nesprávné. Žalobkyně pak v návaznosti na to navrhla, aby došlo k celkovému přezkumu postupu komise a přezkumu veškerých závěrů na základě zdravotní dokumentace soudem ustanoveným znalcem.
6. Při jednání u soudu účastníci setrvali na svých písemných podáních. Žalobkyně nad rámec toho prostřednictvím ustanoveného zástupce zdůraznila návrh na přezkum svého zdravotního stavu soudem ustanoveným znalce, k čemuž na výzvu soudu doplnila, že není schopna blíže upřesnit, čeho se má znalecké posouzení týkat a mělo by se jednat o komplexní posouzení jejího zdravotního stavu, neboť procentuálně by měl podle příslušné vyhlášky její zdravotní stav vycházet jinak, než hodnocení žalované či posudkové komise.

Poukázala současně na to, že dosavadní posudky se prozatím nevěnovaly jejímu duševnímu stavu, který je nepochybně jejími zdravotními problémy také nutně ovlivněn.

7. Žalovaná při jednání u soudu nad rámec svého písemného vyjádření k žalobě poukázala na to, že posuzován byl fyzický stav žalobkyně, přičemž v řízení o námitkách nebyl předložen žádný doklad týkající se jejího psychologického či psychiatrického vyšetření.
8. Z předloženého správního spisu soud v dané věci především ověřil, že žalobkyně dne 15. 6. 2016 podala žádost o invalidní důchod. Zdravotní stav žalobkyně byl za účelem rozhodnutí o této žádosti posouzen posudkovým lékařem OSSZ Praha-východ, který v rámci posudku (ze dne 13. 7. 2016, č. j. LPS/2016/2061-PY_CSSZ) dospěl k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně poklesla její pracovní schopnost o 35%, přičemž rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, odd. A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), přičemž pokles pracovní schopnosti žalobkyně ve smyslu § 3 a § 4 téže vyhlášky se nemění. Den vzniku invalidity byl stanoven na 7. 6. 2016. Žalovaný pak s odkazem na tento posudek svým prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 9. 2016, č. j. X, od shora uvedeného data přiznal žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.
9. Jak dále ze správního spisu plyne, podala žalobkyně proti naposledy zmíněnému rozhodnutí žalované dne 17. 10. 2016 námitky, v nichž poukázala na to, že jí měla být uznána invalidita druhého stupně. Její zdravotní stav je skutečně velmi vážný, dne 8. 9. 2016 byla operována a od té doby je zcela upoutána na lůžku. Požádala proto o přezkoumání zdravotního stavu. Žalovaná si pak pro posouzení důvodnosti těchto námitek vyžádala posouzení zdravotního stavu žalobkyně u oddělení své lékařské posudkové služby. Posudek ze dne 16. 11. 2016, č. j. LPS/2016/1074-NR-STC_CSSZ, pak potvrdil předchozí posouzení zdravotního stavu žalobkyně, a to jak pokud jde o rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, tak pokud jde o podřazení zdravotního postižení žalobkyně pod příslušné ustanovení přílohy vyhlášky o posuzování invalidity a den vzniku invalidity. Žalovaná pak s odkazem na tento posudek rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou námitky žalobkyně zamítla a potvrdila své prvostupňové rozhodnutí.
10. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, podle něhož „*pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %*“ (odst. 1), přičemž „*jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně*“ (odst. 2).
12. V projednávané věci se žalobkyní uplatněné námitky týkají posouzení jejího

zdravotního stavu a souvisejících závěrů žalované. V tomto ohledu je soud nucen předně konstatovat, že pro posouzení projednávané žaloby je v souladu s výše citovanou právní úpravou určující zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované (tedy k 1. 12. 2016) a případné pozdější změny (zhoršování) jejího zdravotního stavu, na které žalobkyně taktéž upozorňuje, jsou ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí žalované bez významu a mohou být pouze předmětem případného nového posouzení při podání nové žádosti. K výše uvedenému je pak nutno dále uvést, že posouzení toho, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, je otázkou odbornou a soud si o něm nemůže učinit úsudek sám; tedy sám zdravotní stav žalobkyně nepřezkoumává, ani tak činit nemůže. Zdravotní stav a pracovní schopnost pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková činnost předpokládá odborné lékařské znalosti a znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek vypracovaný posudkovou komisí je jedním z důkazů v soudním řízení a soud jej hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. j. 6 Ads 158/2012-24, případně č. j. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží.

13. Soud si tedy v projednávané věci s ohledem na výše uvedené (a v souladu s návrhem žalované) vyžádal posudek u posudkové komise, která v posudku ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2017/3230-PH, dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní, přičemž šlo o invaliditu prvního stupně. Podle citovaného posudku se k datu vydání napadeného rozhodnutí u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo omezení schopnosti pohyblivosti na úrovni středně těžkého funkčního postižení v důsledku středně těžkého funkčního postižení dolních končetin. Nejednalo se o těžké omezení funkce dvou končetin. Po operaci páteře byl stav příznivý, nebyl provázen těžkými parézami končetin nebo ztuhnutím několika úseků páteře nebo závažnými deformitami páteře s omezením exkurzí hrudníku ani o jiné těžké funkční postižení pohyblivosti. Po implantaci TEP levého kolenního kloubu byl nález příznivý, bez závažného omezení. Posudková komise dále poukazuje na to, že subjektivní potíže žalobkyně ne zcela korespondovaly s objektivním nálezem, který byl vždy uváděn jako funkčně lehčí až spíše minimální. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně hodnotila posudková komise shodně jako žalovaná, a to na horní hranici příslušného procentního rozmezí (i když se dle posudku spíše jednalo o lehčí omezení funkce kloubů dolních končetin) již vzhledem k dalším chorobám, zejména stavu po

operaci páteře, které ale samy o sobě nevedly k většímu poklesu pracovního potenciálu. Jak z posudku dále plyne, pokud by posudková komise hodnotila jako dominantní bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci, jednalo by se o omezení s lehkým funkčním postižením s mírou poklesu pracovní schopnosti 10-20 %, což by i při zvolení horní hranice rozmezí a případném navýšení o 10 % neodpovídalo ani invaliditě prvního stupně. Posudková komise měla k dispozici i nález, který žalobkyně připojila k žalobě. K tomu uvedla, že ač byl vypracován po datu vydání napadeného rozhodnutí, nedokladoval změny ve zdravotním stavu, které by uváděly těžké zdravotní postižení. Rovněž tak další zprávy po datu vydání napadeného rozhodnutí nedokladovaly těžké zdravotní postižení. Pokud jde o datum stanovení invalidity, i zde se posudková komise shodla se závěry žalované.

14. Ve vztahu k namítanému nesprávnému posouzení zdravotního stavu žalobkyně je třeba zdůraznit, že posudková komise v projednávané věci v citovaných posudcích odpovídajícím způsobem reaguje na obecné pochybnosti žalobkyně a především nezpochybňuje závěry o zdravotním stavu, z nichž žalovaná vyšla v napadeném rozhodnutí. Soud samozřejmě nikterak nebagatelizuje zdravotní potíže žalobkyně, které jí komplikují možnost pracovního uplatnění, ostatně všechny vypracované posudky shodně konstatují, že u ní nastal pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jak již nicméně plyne z výše uvedeného, má-li být dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav dostatečný k přiznání invalidního důchodu určitého stupně, musí ve smyslu výše citované právní úpravy dosahovat určité intenzity, kterou však v dané věci k tomu povolané orgány neshledaly (resp. shledaly toliko ve vztahu k invaliditě prvního stupně). V tomto ohledu zdejšímu soudu nezbyvá, než poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku č. j. 6 Ads 11/2013-20 výslovně připomněl, že *„posouzení podřaditelnosti zdravotního stavu žalobce pod korespondující ustanovení vyhlášky, tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočet procentní míry poklesu pracovní schopnosti, soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, již soud, který nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise.“* Z toho je zřejmé, že podřazení zdravotního stavu pod příslušné ustanovení vyhlášky o posuzování invalidity soud nepřezkoumává, ale vychází z posudku příslušné posudkové komise, nevykazuje-li zcela evidentní i laikovi zřejmou vadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 9/2014-23). Posudková komise přitom v dané věci hodnotila diagnózu žalobkyně jednoznačně. Posudek posudkové komise lze označit za přesvědčivý, celistvý a úplný, je zde jasně identifikováno zdravotní postižení s rozhodujícím dopadem na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně. Posudková komise měla k dispozici dostupné podklady včetně těch, které žalobkyně připojila k projednávané žalobě, resp. doložila v průběhu řízení před soudem. Pokud žalobkyně v této souvislosti poukazuje na nevhodnost chování blíže neoznačených osob při jednání posudkové komise, pak je třeba ve shodně se žalobkyní (pokud k takovému způsobu jednání s její zástupkyní skutečně došlo) vyjádřit nad takovým jednáním podiv, výše uvedené však samo o sobě nemůže výsledek shora citovaného posudku zvrátit, resp. případné zrušení napadeného rozhodnutí žalované nemůže představovat právní prostředek ochrany proti nevhodnému chování některých členů posudkové komise vůči zástupkyni žalobkyně. Žalobkyní tvrzená zaujatost posudkové komise ze závěrů posudku nikterak neplyne, ostatně žalobkyně ani nijak neupřesnila, konkrétně v jakých závěrech posudku by se uváděná zaujatost posudkové komise vůči ní měla projevit. Pokud pak jde o neúčast žalobkyně u jednání posudkové komise, zde je třeba předně poukázat na to, že žalobkyně

nezpochybňuje závěry posudku v tom smyslu, že se z tohoto jednání omluvila (žalobkyně ani netvrdí, že na své účasti u jednání komise trvala), resp. nijak konkrétně nevyvrací její závěr, podle něhož posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů, na základě kterých mohla zdravotní stav žalobkyně zhodnotit. V této souvislosti lze též poukázat na existující judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. již v rozsudku č. 3 Ads 7/2004-70, dospěl k později opakovaně stvrzenému závěru, podle něhož k objektivnímu posouzení zdravotního stavu není zapotřebí, aby posudková komise provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici dostatečnou zdravotní dokumentaci posuzované osoby.

15. Jak již bylo výše uvedeno, posudková komise v dané věci zhodnotila zdravotní stav žalobkyně jednoznačně, přičemž se odpovídajícím způsobem vyjádřila k jejím pochybnostem týkajícím se posouzení jejího zdravotního stavu v řízení před žalovanou. Soud samozřejmě nepřehlédl, že žalobkyně v řízení před soudem navrhla provedení ještě dalšího přezkumu jejího zdravotního stavu, a to soudem ustanoveným znalcem. K tomu je však třeba uvést, že žalobkyně ani k výzvě soudu nikterak neupřesnila, v čem konkrétně doposud provedené posouzení svého zdravotního stavu zpochybňuje. Jak již v této souvislosti ostatně výslovně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, existují-li tři shodující se objektivní posouzení odborných lékařů a posudkové komise, nelze subjektivní přesvědčení žalobce o svém zdravotním stavu považovat za dostatečné ke zpochybnění takových závěrů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ads 60/2015-19, případně č. j. 3 Ads 93/2006-88). Nemá-li tedy soud na základně uplatněných žalobních tvrzení žádné konkrétní pochybnosti o zjištěném zdravotním stavu v rámci předchozích posudků, není na místě v řízení před soudem podrobovat zdravotní stav žalobce ještě dalšímu (v pořadí již čtvrtému) komplexnímu posouzení. Pokud pak žalobkyně v této souvislosti při jednání u soudu poukázala na to, že dosavadní posudky nehodnotily její duševní stav, je nutno nad rámec shora uvedeného znovu připomenout, že pro soud je určující zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž především nelze přehlédnout, že žalobkyně předtím ve správním ani soudním řízení duševní stav jako možnou příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezmiňovala a tato nevyplývá ani z žádných podkladů, které měla žalovaná k dispozici (žádné související podklady žalobkyně nepředložila ani v řízení před soudem). K uvedenému pak lze ještě dodat, že ze své povahy přezkumné řízení před správními soudy nemůže nahrazovat řízení před správními orgány a řešit otázky, které vůbec nebyly předmětem rozhodovací činnosti správních orgánů.
16. S ohledem na výše uvedené tedy nebylo možné shledat žalobkyní uplatněnou argumentaci za důvodnou, a nezbylo, než její žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. Protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady nevznikly (náhrada nákladů jí navíc v tomto druhu řízení nepřisluší), rozhodl soud současně podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
18. Žalobkyni byl usnesením zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 48 Ad 3/2017-17, ustanoven zástupcem Mgr. Igor Petrecký, advokát. Odměnu ustanoveného zástupce soud určil ve výši 6 991 Kč. Tato částka je odměnou za 4 úkony právní služby po 1.000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, replika k vyjádření žalovaného a další písemné vyjádření k výzvě soudu, účast u jednání u soudu – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. K uvedené odměně byla přičtena paušální částka jako náhrada

hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, dále náhrada za promeškaný čas v délce 2 půlhodin ve výši 2 x 100 Kč (§ 14 citované vyhlášky) a náhrada jízdních výdajů v celkové výši 378 Kč [skládající se ze základní náhrady ve výši 248 Kč (cesta ze sídla ustanoveného zástupce do bydliště invalidní žalobkyně a zpět, celkem 62 km) a z náhrady výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 130 Kč (§ 1 a § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb.)]. To vše navýšeno o 21% DPH, jíž je ustanovený zástupce žalobkyně plátcem, v částce 1 213 Kč. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce